

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Evropeae Historiae Societatis Iesv Pars ...

Anglia

Bartoli, Daniello

Lvgdvni, 1671

Capvt XIII. Vvestoni labores in subsidium animarum. Seuera vltio Protestantium vitam ducentium, falsa Catholicæ mortis fiducia. Vvestonus carcere clauditur. Antonius Babingtonus aliena fraude, ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-10773

Vvestoni labores in subsidium animarum. Seuera ultio Protestantium vitam ducentium, falsa Catholica mortis fiducia. Vvestonus carcere clauditur. Antonius Babingtonus aliena fraude, coniurat cum aliis. Regina Scotia liberationem. Vvestoni potestas in malignos spiritus. Illius examen cum aliorum examine collatum.

CAPVT XIII.

ANTIS tam crebro defunctus periculis Vvestonus, nunquam tamen sibi ab iis aut retardatus est adeundis quoties foret vel à Catholicis vel à Protestantibus expetitus cordatis præcipue ac sensus idonei ad percipiendam veritatem, ea tamen vbique cautione, quæ temeritati non plus tribueret quam feruori. Quare aures interdum confitentibus dabat inambulans velut cum iis familiariter colloquens; & more salutantis sub discessum absoluebat. Diuinam Eucharistiam in hospitiiis publicis (vt minus suspectis) aut in syluis & ruri, pro necessitate temporum, & personarum ministrabat, reiecto nihilominus conditionis splendidæ ornatu, quam vir opulentus simulari ab eo voluerat, vt circumduceret eum suo sumptu secum ad lustrandas, & exolendas sacris Catholicorum domos; pompam illam vir Dei censuit Christi Sacerdotem minimè decere, religiosum pauperem multo minus, modos ei longè diuersos suppeditauit Deus, quibus conuersionem Comitum Harondelli, Philippi Huuardi magnificè ad felicem exitum perducit. Fuit is facile inter proceres aulæ primus & nobilissimus; inter Catholicos, virtute ac meritis singulariter illustris, hunc necessarij arcani seruata cautione diuinis imbutum impertitumque mysteriis, eo fidei sacrosanctæ ardore incendit vt paulo post tentus, libertatem gratuitam repudiauerit, quod sibi hac lege deferretur vt Archiepiscopo Cantuariensi adhæreret, fautori Protestantium insigni, conditioni sacrilegæ, annorum plus decem, voluntarium carcerem prætulit vbi seu veneno, siue longa malorum perpeffione extinctus est. Quo vitæ suæ articulo eius memor cui salutem post Deum deberet, Patri suo Vvestono grati animi pignus breuiarium suum misit, donum quidem tenue Principis pro Christo pauperis, verum vt vulgo vocabant Catholici, martyr, idcirco maximè pretiosum hoc P. Garnetus cui creditum

creditum fuerat vt transmitteretur Vvestono in carcerem committendum hæreticis haudquaquam censuit, ne hoc ipso quod sacrum fieret illis execrandum.

Illorum ex numero quos aut reuicit disputando, & concionando aut Christo & Ecclesiæ reddidit, vnum ipsemet refert exempli æternum memorandi. Senex erat in paucis doctus, iurisque potissimum peritus, & quod ei exitio fuit locupletissimus, quem vnum ex suis factum Catholicæ desertorem, rationes domesticæ impellebant vellet magis hæreticus videri, quàm esse terebat assidue nostros Theologos, quorum abundabat copia, sed refellendi vt plurimum studio, non probandi, rationum argutiis id agens solum vt nancisceretur perplexæ, agitæque perpetuo conscientia quieram stationem, quam in probabili Catholicorum, & Protestantium approbatione, persuadebat sibi vel inuito posse statuere. Conuenit senem malè feriatum, rogatu filij Vvstonus, eiusque se primum in notitiam dedit post etiam in familiarem, dissimulato semper Sacerdote, explicatisque illi Theologorum nostrorum sententiis, illam ei absterfit epiphoram qua sibi oculos gaudebat suffundi, vt posset, tranquillè duobus dominis seruire, quem errorem tam clarè Vvestonus illum dedocuit, suasitque tam indubitanter extra Catholicam spem cuiquam salutis nullam esse, vt magnis vocibus inueheretur aduersus hæreticos, tenebrarum auctores, veri hostes, & profligatores, qui regnum erroribus inuoluissent; violatores vocaret diuini, & humani iuris futuri, perinde incurios; vt si nulla restaret post hanc vita furias, dæmones, natòsque in perniciem hominum, vt qui suos secum ciues desumi cuperent penitus, & perire; nihilque sibi deinceps cum iis fore iuraret hæc & similia indignans & ardens, cum vociferatus sæpius in eos esset, retorto mox in damna oculo, quæ illum manerent: vbi se primum Catholicum proderet, iacturam rei omnis tot sudoribus partæ, saginandos ea impurissimos latrones, vitæ periculum, mendicitatem filiorum, crudeli eorum misericordiæ supplicem, redibat, miser in iactationes pristinas, quibus sedandis statuit, denique præferre Protestantem, Catholicum animo premere, deceptione sui blanda, seruandis temporariis, & æternis, secum vtraque perdere. Verum enim vero scelerati huius, & desperatæ mentis cum probè agnosceret lethalem culpam, & intelligeret non posse nisi pœnitentiæ deleri sacramento, excogitauit stolidus diuina iudicia humano inuento eludete, illaque prudentia salutem in tuto locare, quam mundi huius prudentiam vocauit Apostolus, magistram consiliorum insipientium fatuam, quibus plærique hominum imbuti, videntur sibi plus Deo sapere; domos habebat duas Londini alteram, alteram suburbanam, quas alternis & statis anni vicibus incolebat, vtrobique in illic parauit sibi Sacerdotem, qui vtrauis in domo periculosè ægrotasset, præsto adesset morienti, & ab simulatæ perfidia hæresis, auditum absolueret. Dum ergo ex vna in aliam transit, morbi violentia repente corripitur tam sæua; vt mori se sentiens, præcipitari iuberet, ad accersendum Sacerdotem, quem ex duobus in proximo habebat, ne impiatus interiret. Cursu itur, reditur, Sacer-

dos sistitur non iam moribundo, sed mortuo vehementia paroxismi lethalis, quæ in hospitium publicum eum compulerat. Sic duos a lens Sacerdotes vt confidentius improbè viuere, vt neutro valuit vt fidenter, & piè obiret. Sequitur Vvestonus similia referens; sed mali huius pestilentissimi, stulta piæ mortis fiducia, impiam ducentium vitam, origo fuit amor caducorum impotens atque indomitus, quo multis deinceps annis sequentibus, Anglorum plurimi laborauerunt, Deo propterea tantoperè exosi, vt profana, & impiata morte confessionem luerent imprudenter eo vsque dilatam, ad quam domi vnum Sacerdotem, aliqui & duos in procinctu semper habuerant; horum vero tam multi exemplo terribili sapere alios docuerunt, vt possit ex iis volumen integrum compilari.

Cæterum Vvestonus his & laboribus, & periculis insudans, & immorans, dum redit Londinum de appulsu cognoscit Henrici Garneti, & Roberti Soruuelis, suo quidem cum incredibili gaudio, sed multo maiori cum Robertum coram, nihil tunc minus expectans adesse conspexit, postque suauissimas vtrinque salutationes, Romanis nostrorum de rebus & accepit ipse, & de Anglicanis vicissim reddidit.

Re quidem vera difficile dictu est in regnum Angliæ an viri vnquam tres, de Societate tribus istis pares conuenerint, in quibus pariter & præstantia virtutis, aut doctrina excellens emereret, aut laborum splendor, & Religionis amplificatæ decus eximium, duorum sanguine confirmatum, & longo tertij annorum septemdecim martyrio magis quàm carcere, de quo inferius dicendum. Nunc mutua breni potitis consolatione moram omnem Londini iudicauit Vvestonus periculi plenam, quod sub omni saxo lateret scorpium; hoc est explorator plerumque Catholicum indutus, reipsa defector, & proditor.

Postridie igitur ad leucas decem, perduxit illos in domum Catholici religione ac sanguine nobilis, qui non verebatur, direptione bonorum, exilio, perpeffionibus, & omni denique suorum prærogatio decorare nomen Catholici, mortisque adeò non dubia expectatione: nisi eam Comes Leycestrensis moriens præuertisset, illic pari exceptos comitate, & reuerentia dies octo secum detinuit; securitati faucebat loci solitudo, pietati facellum ornatu egregio, hydraulis, & vocum symphonia locuples, partim domestica, partim suam vltro præbente operam; nulloque in iis nisi masculæ virtutis & Catholici roboris: vnus ab iis inter omnes suspiciebatur, pastor quem hoc duplici nomine domi habere honori ducebant qui sanctimoniam deinde, morte pro fide obita coronauit. Ibat tempus omne matutinum in officia diuini cultus; diurnum consulendo: quibus auxiliis iuuari res possent Catholicorum miserè afflictæ. Quo peracto Vvestonus suas sociis diuisit ad excolendum Prouincias; Catholicas assignauit domos eorum receptui promptas, iteratisque complexibus vltimis, & felici adpreatione suam quisque in sortem discessere nunquam mutuo reuisuri. Desiderabatur Oxfordij Vvestonus, seu quod vulgo dicitur Oxonij vbi eius consilio & ope indigebat Catholicorum familia nobilis, & constans; qua
charitatis

Charitatis opera perfunctus, Londinum versus remensus est iter, & cadente iam in noctem sole, de via regia deflectens, in solitariam amici domum recepit sese procul frequentia syluosis abditam, & voto suo veteri mirè aptam, sui nimirum colligendi, agendique seorsum, velut extra mundum de se vno, & solo cum Deo, quod etsi pridem optauerat, sed ante aduentum sociorum, non sustinuerat, cum esset solus, Catholicorum necessitatibus deesse, at enim seruo suo Deus secessum destinarat in posterum diem, haud paulo magis ab interpellaturis, solum ad explendam meditando, & precando mentem diuturnum, vix domi quam dixi constiterat, & adest prope vnâ nobilium par, notæ perspectæque virtutis, multisque precibus Londinum reducant ad opem familiæ Catholicæ repentino ex casu grauius laborantis. Die proximo albescente, in vrbis conspectu, diuertunt ad sua nobiles; Vvestonus quò accerseretur, & erat domus foro vicina rustico, infrequenti situ, rarisque trito prætereuntibus: respexit nihilo seignius equis à tergo sequeretur, viditque hominem, & solum & inermem quod fori capitalis satellites non solent proinde sibi minimè suspectum, qui tamen pulsantem ad fores ædium asscutus, brachio prehendit, iussitque Regina nomine ad tribunal sequi, quod se vltro facturum respondit Vvestonus, tantum ne alterius loco & nomine per errorem comprehenderetur. Nullus hic error est, refert explorator; ipsissimus es quem volo Edmundus Vvestonus Sacerdos Catholicus, idemque Iesuita, Guillelmum enim Vvestonus in Edmundum mutarat, pro sua in P. Edmundum Campianum pietate ac reuerentia; restat igitur hoc tantum, opponit Vvestonus palam facias qua me potestate detineas; aliàs nec potes me per te morari, nec ego iubenti parere debeo: Ecce, infert ille, mandatum quod postulas, & sinu exemptam seriem nominum bene longam quos iussus fuerat capere legendam obliicit, sed in iis Vvestonum Edmundi nomine cum nusquam cerneret, negare fortiter posse ab illo iure teneri, & abduci; at ille constanter instare, scriptus foret inter alios an non, sibi sufficere quod quem iussus erat quærere inuenisset, dumque inter se altercantur, litem breui bubulcus præteriens diremit, sublato siquidem in Vvestonum fuste aut sequere sis absque mora, aut ego te inquit ictum in caput vibrans, sepelibilem sterno. Sic prodicione ficti Catholici deprehensus, & captus Vvestonus post dierum multorum insidias quas ei ad portas Londini tenderat, vt ex datis ab exploratore sceleroso indicis susteret occurrentem. Gratulatus est sibi mirifice hanc prædam Vvalsinganus, qui à prodicione, ad hoc eius caput anteuertat emere, vt ad furcas Tibornas solenne de illo spectaculum ederet, ac si alias vnquam Catholicis maximè ignominiosum, (cuius se breui aperiet causa) aliunde Vvestonus pro grandi suo tranquillitatis animi robore pergebat lætus in carcerem, quam alacritatem augebat vicina spes sollicitudinis deponendæ qua semper anxie stringebatur, ne cui suorum hospitem crearet periculum, eoque ab aduersariis interciperetur; & loco, & tempore, ne illos sua causa in mortem, aut vincula raperent; cuius sui perpetui voti abundè compotem Deus fecit, & sic morarum di-

gessit momenta quæ pulsantem fores detinebant, ut sequi prius licetorem cogere, quàm panderentur fores; ac non æquè illi processit quod sperabat, turrim nempe suæ huius viæ sibi metam, & terminum fore: illic enim & carcer crudelior, & immaniora torquendis fontibus inuenta, & truciores carnifices. Iam ipsi aliam Vvallinganus meditatò pararat custodiam in cubiculo duabus aperto fenestris, altera in forum proxime obuersa; in Tamesim altera, custode adiuncto milite à quo diu noctuque seruaretur. En autem illic peracti tridui nocte intempesta æra urbis campana omnia, in sonos agi solennes & festos; mirari Vvestonus ad rei novitatem; causam eius scitari à custode, qui nihil cunctatus hoc esse respondit publicæ alacritatis sonos ob deprehensam à regni Consiliariis Papistarum coniurationem oppido formidandam in regnum, & Reginæ caput, ad substituendam illi Mariam Scotiæ; reuocandum ad Catholicos regnum; statuendum in Sede Londinensis Episcopi Edmundum Vvestonum Iesuitam, nominauitque illi ex coniuratis aliquot sibi notos, iuuenes, nobiles, orthodoxos, ex quibus non temerè confecit, hanc esse vnam ex fabulis, Ministrorum fraude confingi solitis ad Catholicorum inuidiam, odia, & damna; ministerij vero sui commendationem ad populum & Reginam, sua toties fide ac vigilantia seruata ex quo plebi daretur conici, vexationes, & cruciamenta iure Catholicis infligi, non crudelitate, quam stropham Vvestonus inter consuetas sibi que diu notas, vel hoc ipso habendas credidit quod in ea personam induceretur agens præcipuam, partèsque Episcopi Londinensis; sed hinc nihilominus angi animo cepit ne grauissima tempestas Catholicorum rebus ingrueret vt ipse Vvallingani nimium conscius cui erat solenne fictis quas luberet rebellionibus, veri speciem certique addere, ad hanc quidem se tantum argumenti & coloris tenere aduersarij censuerunt vt ei ingentem illi falsitatis appinxerint machinam, testibus quoque ad posteros eorum historicis, haud ita tamen ad sua comoda prudenter mendacibus, vt non etiam incautè, gestorum veritati auctoritatem fecerint, quam promulgauit postea Robertus Sothuellus qui & rebus interfuit, & inter historicos Angliæ magnificè claruit; en ergo paucis quæ ex vero scripsit Antonius Babingtonus Dethixij natus in comitatu Darbiensi, familia nobilis, ingenio, literis, opibus nequaquam vulgaribus, præ cæteris autem synceri fuit, & candidi pectoris mirèque ingenui quodque in illum ardentius accendit tot oculos aduersariorum in ruinam veræ pietatis, & Religionis arrectorum, tenacissimus Catholicæ fidei.

Ob hæc mentis & ingenij decora, Vvallinganus idoneum ratus est vt familiaribus sibi dolis in rerum nouarum studium ageret in quo multis cum similibus periret. Duos ergo de suis adolescentes legit, eruditiores cæteris perfidiosæ quam ei præstabant operæ, docuitque illos Balbingtonum qua circumducerent, donec in ruinam dedissent præcipitem. Aggrediuntur imperata, homini se sensim insinuant Religionis Catholicæ larua, graphicè personati; amicitiam eius captant, fidei ardore æstuant, eiúsque

que apud illum statum deplorantes infelicem paulatim alliciunt, ut de remediis cogitationem, & sermonem inferret, ac de soluenda tyrannide illorum, ac istiusmodi, quos de nomine notabant ministrorum, totiusque publici Senatus. Quid plura eò tandem appellitus ut clarè fatèteretur vnum superesse tot malis remedium, quo nullum iustius, & magis expeditum, liberationem videlicet Mariæ Scotiæ ex arce qua detinebatur, (quod paucis armatis pronum foret) & transmissionem in Gallias ad Duces Guisios ipsius propinquos. Hoc solo vices rei Catholicæ vertendas in oppositum sua sponte, regni administratos minimè dubios Regiæ post Elizabetham in regnum successuræ, temperaturos maturè odiis quibus tunc furebant in Religionem Catholicam, nec fore immemores Regiæ summè Catholicæ gestorum quandoque sibi reddendam rationem, inductisque animo sensibus quos solet in fatuis etiam spes, & metus acerrimos parere, abstituros à Catholicis, vitæ suæ periculo vexandis, & professuros saltem exterius conseruationem Religionis quam oderant, hæc neque his plura, nec planè diuersa Babingtonus ab emissariis perfidis Vvalsingani suggesta non tantum probauit, sed aliis item ad quatuordecim, rei peragendæ se ducem præbuit, haud quidem ut caput Elizabethæ peteretur, aut acclamaretur Maria in Reginam, (quæ duo ad summam inuidiam Protestantibus non sunt veriti addere, illorum vero historici, eiusmodi cumulare mendaciis, ut iis reuincendis sufficiat auctorum inter se pugnantia, etsi alioqui non incredibilia per se viderentur, vera quidem & certa fraus duorum quos instituerat ad perfidiam Vvalsinganus, verè ab iis confictæ literæ, & legationes Mariæ Regiæ Babingtonum hortantis ad conficiendum negotium, & magnis promissionibus animantis; verè ab iis falso spes Guisii attributæ, adfuturi præsto exercitus validi, ad fugam Mariæ tutò deducendam. Vera quoque arcani falsitas quo sollicitari fingebatur scriptis & nunciis Rex Scotiæ Iacobus necessariis adesset præfidiis ad matris liberationem. Concinnata in hunc modum fraude, indicisque subornata veris, falsis, ad Catholicorum criminationem, & exitum; ad Mariæ Regiæ certam necem, proinde nunquam Anglorum dominio potituræ, Vvalsinganus eorum instructus diario quæ dicta, factaque quotidie fuerant, solertis ingenij solers, & fidelitatis meritum cœpit sibi ex eo captare, iis palam nudandis tanquam recens conuentis, sibi nunquam antea compertis. Babingtonus cum sociis capitur, cognitorum subduntur examini, confitentes damnantur, ex iis septem spirantibus, viuis reuelluntur vitalia anni 1586. Septembri mense, die insequenti, cum aliis septem aliquanto mitius agitur quod efferatus horrore populus præcedentis diei carnificinam insolentem abominaretur.

Spectabat interea Vvestonus per sesqui ferè mensem qua solos, quæ simul, quæ illorum insidiis vocati, in suspensionem, duci, & aduerso Tamisi feralem barca à Turri soluentem reis onustam Catholicis probè sibi de facie notis, qui militari præsidio septi diligenti & firmo deportabantur Vvestminsterium ad tribunal confessiones spontaneas, vel carnificum ex-

torras brachiis ore tunc libero facturi ratas, audirique mortis suæ supremum à duodecim iudicibus carmen: confluerat populi ad spectandos illos multitudo ingens, quorum ex obuersis in forum publicum carceris sui fenestris Vvestonus audiebat confusos, & rabidos fremitus; dehinc articulatè, horrenda in Papam, Catholicos, Mariam Scotiæ, Iesuitas, nominatimque in seipsum, quem nemo erat quin iuraret rebellionis huius architectum, fuitque necesse innocentiam illius esse in illo tribunali apertiore meridiano sole, quam nec vulgi fama, vel ream, vel sociam reorum facere potuit, quod futurum omninò erat, nisi veri euidencia reos adegisset ad eam suo testimonio confirmandam: nihil ommissum est doli, aut calliditatis à sagacibus illis versandorum reorum, & implicandorum magistris, quod non exercerent, vt suspicionis vmbra saltem in Vvestonum ex quatuordecim eorum deflecti responsis videretur posse; his tamen tam certis innocentiae illius probationibus minimè saturi, quotquot Catholicos anno proximo contigit ad eorum tribunal produci, non destitère etiam extra causam quæstionibus fatigare vt de Vvestono syllabam expiscarentur aliquam, cui pro ingeniosa sua vafritie apud duodecim iudices adstruerent machinam coniurationis tentatæ aut proditæ maiestatis.

Tandem adit Vvestonum ex præcipuis vnus capitalium ministris; illòque de rebus Babingtoni leuidensè rogato, ac velut defungendi causa, sermonem detorsit in solennes Ecclesiæ aduersus dæmonem exorcismos, eorumque vim miram quam stupebant in illo etiam Protestantes, vt cui singulare tribuisset Deus ad spiritus impios possessis corporibus, & locis exterminandos imperium. Et circumferebatur de illo certa illustris facti & frequens fama magna, vi scilicet adactum dæmonem à Vvestono, vt ex arreptio quem occupauerat exiret, post elusa diu, & detrectata iussa, discessurum se denique, sed hac lege, dixisse, si per eum liceret in Elizabetham Reginam transire, cui Vvestonus; absit; tæque ab ea quam longissimè, & vehementissimè arcero; quin illi porius felicia omnia & opto, & à Deo precor, ergo infert impurus spiritus, si per te licet, corpus tuum intrabo. Si per Deum licet, ipseque id iubet, bonis aibus veni reponit pater; sed enim cacodæmon haud sum ista stolidè furiosus, ioco dictum putato, nihilo si quidem apud te futurus sim melius quam in piaculari concha lustralis aquæ quo dicto mox ab energumeno discessit magnam aquæ lustralis, quam vt Catholica omnia profanant ministelli, & factorum exturbandos spiritus impuros, Ecclesiæ carminum publicè relinquens venerationem, ipsiusque adèd Vvestoni. Qui translatus in ripam Tamisis alteram, inductusque in honestam domum, sedere compulsus loco digniori, & recto capite respondere iis comitatibus ab cognitore affectus est, vt illas Catholico Sacerdoti, & capto editas habiturus esset miraculo similes, nisi fictas facile aduertisset. Quærebat ex illo de primatu, quem sibi Regina capitis nomine in Anglicana Ecclesia tribuebat; de potestate Papæ in nuptiis Henrici VIII & Catharinæ; fratris illius viduæ; de Babingtono, & Maria Scotiæ; sed hæc obiter ferè, aliud enim spectabant
rogata,

rogata, quàm quod præferebant, nempe ut Vvestono excuterent aliquid quo virum nobilem, cùmque locupletissimum, bonorum omnium iactura damnarent. Sedenim Vvestonus cautior in responsis, quam acuti forenses in quæsitis, nihil sibi excidere quod infanti posset officere nobili, quare intactis bonis, & innocenria integra, liber ab iis dimissus est. Vvestonus in suum carcerem, & sexto post mense in eum quem Clintum nominant perductus, magna quidem & sæua cognitorum suorum voluntate illius in destinatum reis insignibus, & enormibus coniciendi turrim, si omnem se in partem agendo mali viri pilum deprehendere in illo potuissent, itaque Regina de illo sæpius inquirens, fateri demum coacta est Iesuitam Vvestonum probatæ perspectæque innocentæ virum esse.

Maria Scotia Regina solenni iudicio capite truncatur, causa iudicij huius quatuor. Huius mors, & virtus, etiam à Protestantibus celebratur. Societatem IESV quanti faceret, & quantum amaret.

C A P V T XIV.

INTEREA vero dum primos exigeret in suo carcere menses sex, longè grauior rerum moles Reginæ curas, Parlamenti consilia, & linguas populi occupauit causa videlicet toties memorata Mariæ Stuardi Reginæ ac matris Iacobi VI. qua Elizabethæ nulla erat sanguine propior, nulla post illam capeffendo regno vicinior. Sonant passim historia, & theatra infelicissimæ Principis calamitatibus. Eius in Gallia, & Scotia infaustæ nuptiæ. Eiusdem illic à fratre Notho vexatio. Regno pulsæ fuga; exceptæ ab Elizabetha consobrina proditio, & carcer annorum octodecim decies sexies mutatus; ætumnarum sæpè lenitate, & acerbitate variatus, semper tamen à tantæ personæ dignitate alienissima, quam frustra dixerimus innocentem, cum vocabulum hoc Elizabethæ conscientiam nunquam momorderit, nec consanguineæ nomen amabile ad pietatem per mouerit. Mariam potius innocentæ titulo nihil grauius onerauit, cum motus Principum externorum omnes, & intestinæ coniurationes prætexi crederentur innocentæ nomine ab oppressione liberandæ, quod suis quicumque rationibus priuatis attendebat id omne Mariæ nec Sociæ, sed neque consciæ molitionibus, & crimine aggredi putabatur. Anni octogesimo sexti medio Octobri, conuenit Londino Forthingayum Northamptoni